

Čís. 12042.

Strana nemůže s úspěchem uplatňovati jako vadu řízení, že nebyl připuštěn a proveden důkaz, jenž nebyl navržen jí, nýbrž odpůrcem.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, Rv I 560/31.)

Žaloba zasílatelské firmy o zaplacení byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Výtka vadnosti řízení, činěná již v odvolání a spatřovaná v tom, že nebyl proveden důkaz výsledkem svědka B-a o tom, kdo byl objednavatelem dopravy a na čí účet se doprava dala, jest bezpodstatná proto, že podle vyžádané zprávy okresního soudu dovolatelka návrh na výslech tohoto svědka nečinila, nýbrž činila tak strana žalovaná. Nemůže proto dovolatelka v nepřípuštění a neprovedení tohoto důkazu spatřovati vadu řízení a ji s úspěchem uplatňovati. Tím jest i vyřízena výtka rozporu se spisy; o případ § 345 c. ř. s. tu nejde.

Čís. 12043.

Provoz silostroje jest přenechán na vlastní účet a nebezpečnoství (§ 1, třetí odstavec, automob. zák.), odevzdal-li vlastník silostroj smlouvou jinému na určitou nebo na neurčitou dobu k dispozici tak, že po tuto dobu přestal vlastník býti pánem vozby, pozbyv možnosti nakládati se silostrojem.

Dal-li vlastník auto firmě do správy a firma mu na dobu, co jeho vůz bude u ní ve správě, půjčila svůj vůz a dala mu ho k použití, přestala býti firma pánem vozby ohledně tohoto vozu a vypůjčitel jeho činil vše, co s tímto vozem ve svém zájmu podnikal, na vlastní účet a nebezpečí.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, Rv I 792/31.)

Manžel žalobkyně byl usmrcen autem náležejícím firmě K. a řízeném Jindřichem G-em. Žaloba o náhradu škody proti Emilu K-ovi, veřejnému společníku firmy K., byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jak již v rozhodnutích čís. 2246, 8509 a 9702 sb. n. s., na něž se odkazuje, bylo blíže vyloženo, nestačí k osvobození majitele silostroje od povinnosti k náhradě škody z provozu silostroje, že byl silostroj jinému jen půjčen nebo výprosou přenechán, nýbrž vyžaduje se podle ustanovení třetího odstavce § 1 aut. zák. pevný smluvní poměr, podle něhož jiná osoba, než majitel silostroje, přejímá i užitky i nebezpečí provozu. Z toho

plyne, že provoz silostroje na vlastní účet a nebezpečí jest přenechán, když vlastník odevzdal silostroj smlouvou jinému na určitou nebo neurčitou dobu k dispozici tak, že po tuto dobu vlastník přestává býti pánem vozby, pozbýváje možnosti s ním nakládati. V souzeném případě jest zjištěno, že Jindřich G. dal své auto firmě K. do správy a že mu firma na dobu, co jeho vůz bude u ní ve správě, půjčila svůj vůz a dala mu ho k použití. Správa měla trvati asi dvanáct dnů a právě v té době se stala nehoda G-ovi s vypůjčeným vozem. Z toho jest zřejmo, že podle souhlasné vůle stran přenechala firma K. G-ovi svůj silostroj na určitou dobu, totiž na dobu, než bude spraven jeho silostroj, k dispozici tak, že po tu dobu přestala býti pánem vozby, pozbyla možnosti s ním nakládati a že G. činil vše, co se silostrojem ve svém zájmu podnikal, na vlastní účet a nebezpečí. Dovozuje-li se v dovolání, že tu pevného smluvního poměru nebylo, že takový poměr by vyžadoval určité prohlášení vůle o převzetí nebezpečí a to že se nestalo, správně k tomu poukázal již odvolací soud, že nezáleží na tom, zda při přenechání silostroje G-ovi bylo použito slov »na vlastní nebezpečí«, nýbrž, že záleží na okolnostech případu. Z těch jest jasno, že silostroj firmy K. byl přenechán G-ovi na základě obaplné dohody, tedy pevného smluvního poměru, za tím účelem, by ho používal po dobu, než bude opraven jeho silostroj a by jeho provoz silostrojem nebyl podvázán. Neposoudil tudíž odvolací soud sporný případ nesprávně, když, použiv na souzený případ ustanovení třetího odstavce § 1 aut. zák. uznal, že žalovaný podnikatelem vozby nebyl.

Čís. 12044.

Vlastnictví lze převáděti i k movitým věcem stíženým exekučním zástavním právem.

Nejde o maření exekuce, prodal-li povinný zabavené věci s příkazem, že kupitel zaplatí dluhy, pro něž bylo vykonáno exekuční zabavení svršků a jež napotom též byly zaplaceny. Úmluva taková nepřičí se ani dobrým mravům, aniž lze v ní spatřovati jednání na oko.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, Rv I 1501/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaných nepřípustnosti exekuce na movitosti, k nimž nabyl vlastnického práva, když již byly žalovanými exekučně zabaveny. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Jest zjištěno, že mezi žalujícím Aloisem P-em a Josefem K-em s jedné strany a Karlem E-em jako majitelem firmy E. a spol. došlo ke smlouvě, dle níž oni koupili a převzali od firmy E. a spol., pokud se týče od jejího majitele Karla E-a v době 23. a 25. ledna 1930 obuv, jež byla pod položkou 1 až 35 zájemních protokolů dne 31. března 1930 exekučně zabavena pro žalovaného Josefa B-a a dne 1. července 1930 pro žalovanou firmu Ch. Otázku, zda mohl žalobce za těchto okolností právoplatně nabyti práva vlastnického, jest podle názoru odvolacího soudu zodpověděti kladně. V právním jednání, na jehož základě žalobce Alois P. a Josef K., pokud se týče po převodu